

ባህሩ ይከፈትልን ዘንፍ²

ነቢዩ ሙሳ (ዐ.ሰ.) በመለኮታዊ ተዓምር ታግዘው አምባገነኑን ፊርዕውን በአደባባይ በግልጽ ማስረጃ በረቱት ጊዜ ፊርዕውን ለዓለማቱ ጌታ ለአላህ (ሱ.ወ.) እጅ ለመስጠት አሻፈረኝ አለ። እናም ኃይሉንና ጉልበቱን ተማምኖ በሥልጣን ሊገዳደረኝ ነው ብሎ ያሰበውን ነቢዩ ሙሳን (ዐ.ሰ.) ማሳደድ ያዘ። ሽሽቱ ከግብፅ ምድር ወደ ቀይ ባህር አቅጣጫ ነበር። ሙሳ (ዐ.ሰ.) ሸሹ። ፊርዕውንም ሠራዊቱን ይዞ ደካማውን ሙሳ ተከተላቸው። ለሸሽት የተዳረጉት ሙሳ በመጨረሻም ከባህር ጋር ፊት ለፊት ተገናኙ። ባዶ እጃቸውን ታላቁን ባህር ተጋፈጡ። ከኋላቸው ደግሞ የፊርዕውን ኃያል ሠራዊት አየደረሰባቸው ነው። የሙሳ ተከታዮች ተጨነቁ። ከፊሎቹ አጉረመረሙ። ሽንፈታቸው የተቃረበ መሠላቸው። ዙርያቸውን ሸንፈት ብቻ ታያቸው። ሁኔታውን አላህ (ሱ.ወ.) በቁርአኑ ገልጾታል፡-

﴿ فَلَمَّا تَرَأَى الْجَمْعَانِ قَالِ اصْحَبْتُ مُوسَىٰ إِنَّا لَمَذْكُورُونَ ﴾

«ሁለቱም ጥፍሮችም በተያዩ ጊዜ፤ የሙሳ ኃይቶ “እኛ (የፈርዖን ሰዎች) የሚደርሱብን ነን፤ ስሱ።» (ሕሽ- ሸዐሬአ ፡ 61)

ግና ነቢ ሙሳ (ዐ.ሰ.) የተለየ ሀሳብ፤ የተለየ እይታ ነበራቸው። የሚመሩት በመንፈሳዊ ምልክታ ነውና አገዛ አላቸው። በርግጥም ሸንፈት አውነት ከሚመስል ዓለማዊ ብዥታ ባሻገር ተመለከቱና ድልና መሻገርን ተመለከቱ። ልባቸው ከፍ ካለው አምላክ ጋር ተሳስረዋል። የማይቻል ከሚመስል ሁኔታ ጀርባ ድልና ነፃነት በግ ብሎ ታያቸው። ሙሳ አምላካቸውን ብቻ ነበር የተመለከቱት። እናም እንዲህ አሉ፡-

﴿ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴾

«ተወ! ጌታዬ ከእኔ ጋር ነው፤ በእርግጥ ይመራኛል።» (ሕሽ ሸዐሬአ ፡ 62)

አላህም በርግጥ መራቸው። አላህ (ሱ.ወ.) እንዲህ ይላል፡-

﴿ فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالظَّوْدِ الْعَظِيمِ ۚ وَأَزَلْنَا تَمَّ الْآخِرِينَ ۚ وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ۚ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴾

2 ፀሐፊዋ ከሐሰኒ መብረክ ውድቀት በኋላ የመጣውን ነፃነት አስመልክታ የፃፈችው ነው። የተወሰነ ሀሳብ ለአገራችን እንባቢያን እንዲመች ተብሎ ተቆርጧል።

«መደ መሳም፣ ባሕሩን በበትርህ ምታወ፣ ሰንፊ ሳክንበት። (መታወና) ተከፈለም፣ ከፍለም ዜሱ እንደ ታላቅ ጋራ ኾነ። እዚያም ዘንድ ሴቶችን ሸቀረዘን። መሳንና ከርሱ ጋር ሦስትንም ሰዎች፣ ዜሱንም ሸዳን። ከዚያም ሴቶችን ሸሰዘምን።» (ሕሹ-ሹዐራስ : 63-66)

ዛሬ ላይ የመስለሙ ኡማ ሁኔታ ከዚህ ጋር ተመሳሳይ ነው። ከባህሩ ጋር ተጋፍጠናል። ፊት ለፊት ተፋጠናል። አምባገነኖች ከኋላ ያሳድዱናል። ዛሬ ላይ ሽንፈት ብቻ የሚታያቸው አሉ። ግና ከመከራው ባሻገር መውጫ መንገድ እና ተስፋም የሚታያቸው አሉ። እንዲሁ ዛሬም እንደ ነቢዩ መሳ ሁሉ “ጌታዬ ከእኔ ጋር ነው፤ እሱም ይመራኛል።” የሚሉ አሉ።

አንዳንድ ሰው ሊገርመው ይችላል። ከግርምትም አልፎ ሊጠይቅ ይችላል። ለምንድነው በዚህ ዓይነት መልክ ታሪክ ራሱን የሚደግመው። ከሺህ ዓመታት በፊት የነበረ ከስተት ከዛሬው ሁኔታ ጋር የተመሳሰለበት ምክንያቱ ምንድነው? ለዚህ መልሱ ምክንያቱ ጉዳይ የታሪክ ብቻ ስላልሆነ ነው የሚል ነው። ታሪኩ የጥንት ብቻ አይደለም። የዚህ ዓይነቱ ከስተት ማብቂያ የለውም። እስከመጨረሻው ድረስ የሚቀጥል ነው። የሁልጊዜም መማርያ ነው። ከስተቶችንም በተመለከተ አላህ (ሱ.ወ.) እንዲህ ይላል :-

﴿ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾

«በዚህ ውስጥ ታላቅ ተዓምር ስለበት፣ አብዛኛቸውም አማኝች ስለነበሩም።»

(ሕሹ- ሹዐራስ : 67)

አዎን ታሪክ ምልክትም፣ ተዓምርም፣ መማርያም ነው። የአላህ መኖር ምልክት። የዚህ ዓለም ምስጢር። አምባገነኖች መቼም እንደማያሸንፉ ታላቅ የማሳያ ተዓምር። አማኞችን የሚያጋጥሙ መሰናከሎችና ችግሮች የምር እንዳልሆኑ መግለጫ። ችግሮቹ እውነት አይደሉም። ቢገፏቸው በቀላሉ የሚወድቁ ናቸው። የተፈጠሩትም ለፈተና ነው። እኛን ለመሞከር። እኛን ከወንጀላችን ለማፅዳት። በዚህ መልኩ ታልፎ ነው አብዛኛው ድል የሚገኘው። በአደገኛ ወጥመድ የተያዘን፣ የተሸነፍን፣ ጉልበት ያጣን በመሰለን ጊዜ አስቸጋሪ ነገሮችን ሁሉ ማለፍ እንደምንችል ማሳያ ነው። ለዚህም አይታችንን ማስተካከሉ ወሳኝ ነው። ከመሰናከሎች ባሻገር አላህን መመልከት።

አንዳንዶች ሊጠይቁ ይችላሉ። በርግጥም አምላካችን ከኛ ጋር ከሆነ በቀላሉ የማናሸንፈው ለምንድነው? አንዳንዶች ይገረማሉ። ያለ አንዳች ትግል እና የመስዋእትነት ክፍያ አላህ ተገቢውን ድል ለሐቀኞች የማይሠጠው ለምንድነው? ይላሉ። .. ለዚህ ጥያቄ መልሱ በአላህ (ሱ.ወ.) ተሠጥቷል።

አላህ (ሱ.ወ.) እንዲህ ይላል፡-

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرِيْبٍ مِّنْ نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالنَّاسِئِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴾

«በከተማ አንድንም ነብይ አልላክንም፤ ሰዎችዋን ይዋድቁ ዘንድ በድህነትና በጉዳት የያዘናቸው ብንሆን አንዷ።» (አል-አሰራፍ : 94)

አላህ (ሱ.ወ.) እንደሚነግረን የፈተና ዓላማው ሰዎች ወደ አላህ ተዋድቀው ወደርሱ እንዲመለሱ ለማድረግ ነው። ይህም ሁኔታ “ተዶሩዕ” ይባላል። ከመተናነስ ያለፈ መዋደቅ፤ አላህ (ሱ.ወ.) ፊት ራስን ማዋረድ፤ ዝቅ ማለት።

ጽንሰ ሀሳቡን ለመረዳት ያህል ለምሳሌ በውቅያኖስ መሃል ብቻህን ጀልባ ላይ እያለህ ከባድ ማዕበል ተነሳና ከበበህ። ግዙፍ ተራራ የሚያህል ወጀብ ሊያሰጥምህ ተቃረበ። በዚህን ጊዜ ያንተ ምርጫ የሚሆነው ወደ አላህ (ሱ.ወ.) መዋደቅ ብቻ ነው። የአላህን እርዳታ መማፀን ነው። በዚህ ጊዜ በምን ዓይነት መልኩ አላህን ልትለምን እንደምትችል አስብ። ያ ትልቅ መዋደቅ ተዶሩዕ ይባላል። አላህ (ሱ.ወ.) እንዳለውም የዚህ ዓይነቶችን አስፈሪ ከስተቶች የሚያመጣብን ያንን መዋደቅን ሊሠጠን ነው። አላህ (ሱ.ወ.) ነገሮችን ሊያከብድብን ወይም ደግሞ እኛን ሊሰብረን አይደለም እንዲህ የሚያደርገው። ወደርሱ ይበልጥ ሊያቃርበን ዕድል ሊሰጠን ነው። እንዲያ ካልሆነ መቼም አናስታውሰውም ነበር።

እጅግ መተናነስ፤ ወደ አላህ መቃረብ እና ፍጹም በሆነ መልኩ ወደ አላህ መቃረብ አላህ (ሱ.ወ.) በፈተና ምክንያት ለሕዝብ ሙስሊሙ የሠጠው ፀጋ ነው። አላሁ አከበር!!! አላህ ትልቅ ነው። ግና አላህ የችግር የመከራና የትግልን ሌላ ዓላማ ሲገልጽ እንዲህ ይላል፡-

﴿ وَقَطَعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا مِّنْهُمْ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَيَكُونُهُمْ بِالْحَسَنَةِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴾

«(የአስራኢስን ልጆች) በምድር ላይ የተሰደዩ ሕዝቦች አድርገንም ከፋፈልናቸው። ከእነሱ መልካሞች አሉ። ከእነሱም ከዚያ ሌላ አልሉ። ይመስሉ ዘንድም በተደላዎችም በመከራዎችም ሞከርናቸው።»

(አል-አሰራፍ : 168)

በአሊ ዒምራን ምዕራፍ ደግሞ አላህ (ሱ.ወ.) እንዲህ ይላል፡-

﴿ إِنْ يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ وَذَلِكَ الْآيَاتُ نُنَادِيهِمَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ۝ وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ ۝

«أَمِنُوا وَيَتَمَتَّقَ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٠﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الضَّالِّينَ ﴿١٤١﴾»

«ቀስብ ቢያገኛቸው ሰዎችንም መሰሉ ቀስብ አገኝቷቸዋል። ይኸችንም ቀናት በሰዎች መካከል እናዘዋውራታለን። (እንደተገለጸና) አላህም እነዚያን ያመነትን እንዲያውቅ (እንዲሰይ) ከእናንተም ሰማሰታትን እንዲይዝ ነው። አላህም በዳዮችን አይወድም። አላህም እነዚያን ያመነትን (ከገቢአት) ሲያነጻና ከሐዲዎችንም ሲያጠፋ ነው። በእውነቱ አላህ ከእናንተ እነዚያን የታገሉትን ሳያውቅ (ሳይሰይ) ታጋሾችንም ሳያውቅ ገነትን ልትገቡ አስባችሁን?» (ላሊ ዓምራን : 140-142)

እዚህ ላይ አላህ (ሱ.ወ.) የችግር ዓላማው «ተምሒስ» መሆኑን ነግሮናል። ተምሒስ ማለት ወርቅን በአሣት አግሎ በማቅለጥ ንፁሕ ወርቅ አንጥሮ ከማውጣት ጋር የሚመሳሰል ነው። ወርቅ ምንም እንኳ እጅግ ውድ የሆነ ማዕድን ቢሆንም ካላቀለጡትና ከሌሎች ከተቀላቀሉት ብረቶች ካልለዩት ዋጋው ርካሽ ነው የሚሆነው። «ተምሒስ» በማድረግ ማጥራት ይቻላል። አላህ ከምእመናን አንፃር የሚያደርገውም ይህንኑ ነው። ልክ እንደ ወርቅ ሁሉ እኛን ለፈተናና ለችግር በመዳረግ ከተለያዩ ቆሻሻች ያፀዳናል።

ብዙውን ጊዜ ጠላታችንና በኛ ላይ ኃይል ያለው ከኛ ውጭ እንደሆነ አናስባለን። ይህ ግን ስህተት ነው። ሁላችንም ጠላታችን በውስጣችን ነው ያለው። ከውጭ ያሉ ጠላቶቻችን በሙሉ የውስጥ በሽታችን ነፃ-ብራቆች ናቸው። ስለሆነም እነዚያን ጠላቶቻችንን ማሸነፍ ከፈለግን መጀመርያ የውስጣችንን ጠላት ማሸነፍ ይኖርብናል። ለዚህም ነው አላህ (ሱ.ወ.) በቁርአን እንዲህ የሚለን፡-

﴿لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءَ أَفْلًا مَرَدَّهُ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ﴾

«ለእርሱ (ሰላው) ከስተፊቱም ከኋላውም በአላህ ትዕዛዝ (ከክፉ) የሚጠብቁት ተተካኪዎች (መሳእክት) አሉት። አላህ በሕዝቦች ዘንድ ያለውን ጸጋ በነፍሶቻቸው ያለውን (ኹኔታ) እስከሚሰወጡ ድረስ አይሰውጥም። አላህም በሰዎች ላይ ክፉን በሻ ጊዜ ለእርሱ መመሰስ የለውም። ለእነርሱም ከእርሱ ሌላ ምንም ተከላካይ የላቸውም።» (ሐር-ረዕድ : 11)

ስለትን ማሸነፍ አለብን፣ ራስ ወዳድነትን፣ በአላህ ማጋራትን፣ የተጋነነ ፍራቻን፣ ፍጹም በሆነ መልኩ ከአላህ ውጭ ማፍቀር፣ ተስፋ ማድረግንና በሌሎች ላይ ጥገኛ መሆንን ማስወገድ መቻል አለብን። የበሽታዎች ሁሉ ምንጭ የሆነውን አለቅጥ ዱንያን መውደድን

ማሸነፍ አለብን። እንዲሁም ሌሎች የጨቆኑን እና የተጫኑን ነገሮች ሁሉ ማሸነፍ አለብን። ከውጭ ያለውንና በሕይወታችን ጣልቃ ገብቷል ብለን የምናስበውን ፊርዐውን ለማሸነፍ ከማሰባችን በፊት በውስጣችን ያለውን እምባገንን ማሸነፍ አለብን። ከራሳችን ጋር በሚደረግ ጦርነት መጀመርያ ራሳችንን ነፃ ማውጣት መቻል አለብን። በትክክል የተጨቆነው ሌላ ሳይሆን እኛው ራሳችን ነን። በዋናነት የጨቆነንም ራሳችን ራሱን ነው። ኢብኑ ተይሚያ ለዚህ የሚሉት አላቸው።

“በእውነት የታሰረ ማለት ቀልቡ ከአላህ የታሰረ ነው። ምርኮኛ ማለትም የራሱ ስሜት ባርያው ያደረገቸው ነው።” (ኢብኑ አልቀደም - አል-ዋቢል ውስጥ እንዳሠራሩት።)

በውስጥህ ነፃ ስትሆን፤ መጥቶ ነፃነትህን ይቀማ ዘንድ ለማንም አትፈቅድም። በውስጥ ነፃነት ሲሰማህ ከእምባገኖችና ከብሪቶች በሻገር የነሱ ጌታ የሆነውን አምላክ የማየት ኃይል ይኖርሃል። በውስጥህ ነፃ ስትሆን በቀላሉ ባርያ አትሆንም። ምክንያቱም ባርያ የምትሆነው ከተሳሰርከው አምላክህ ጋር ብቻ ነውና። ይጎዳኛል፤ አሊያም ይከለክለኛል የምትለው ከአላህ ውጭ አታስብ። ማንም ምንም ነገር ሊወስድበህ እንደማይችል ይገባሃል። አንድን ነገር ሊወስድበህ የሚችለው ብቸኛው አካል አላህ (ሱ.ወ.) ብቻ መሆኑን ታውቃለህና። እምባገኖችን የሚታገሉ ሁሉ አስተሳሰባቸው እንዲሁ ነው። አላህ እንጂ ባለሥልጣናት እንደማይጎዷቸው ያውቃሉ። እነሱ አላህን እንጂ እምባገኖችን አይፈሩም።

ለእውነተኛ ድል ቀመሩ በአላህ (ሱ.ወ.) ተነግሮናል፡- ሁለት ነገሮች ማለትም ትዕግስት (ሶብር) እና ተቅዋ (የአላህ ፍራቻ) ናቸው። አላህ (ሱ.ወ.) እንዲህ ይላል፡-

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

«እናንተ ያመናችሁ ሆይ! ታገሉ ተበራቱም። (በጦር ኪላ ሳይ) ተሰበሩም። ትድኑም ዘንድ ሕላህን ፍሩ።» (ኣሲ ባምፊን : 200)

ስለሆነም ውስጣችንን ሳናፀዳ የምናገኘው ድል የለም። ለዚህም ውስጣችንን መፈተሽና ማፅዳት ግድ ይለናል። ይህ ሲሆን ራሳችንና ሕይወታችንን መቀየር የምንችለው። የመፈጠራችንን ዓላማ የምናሳካው በዚህ መልኩ ነው።